
Muž z recepce: Josef Florián

Muž z recepce: Josef Florián

15. dubna letošního roku to bude na den přesně sedm let, kdy Josef Florián poprvé zasedl do recepce rektorátu Univerzity Karlovy. Původně přitom mělo jít jen o několikaměsíční výpomoc.

Pochází z malé vesnice u Mnichova Hradiště. Je absolventem Pedagogické fakulty v Ústí nad Labem. Vyučoval český jazyk a dějepis, ale také tělesnou výchovu, to kvůli své celoživotní lásce – sportu; věnoval se atletice, pak hokeji a fotbalu, po zranění přesešel na cyklistiku.

Je zarputilým spartánem, ale přízvisko zarputilý nerad slyší. Tak schválně, zkuste se ho někdy zeptat, jak to válí hráči v rudých dresech. Přisáhám, že máte na hodinu vystaráno. „Moje fandovství se zrodilo zcela náhodně v roce 1957. Tehdy Sparta hrála rozhodující mistrovské utkání v hokeji proti Plzni a prohrála 1:2, ale Spartě za zraněného brankáře chytal útočník. Mě to nějak vzalo a od té doby je Sparta moje, dnes především ta fotbalová,“ vzpomíná Josef Florián.

Kantofina se mu stala náplní života na dlouhých 35 let. Nebyl učitelem ledajakým, při výuce své žáky nezdědka vyhnal z lavic do terénu. Na cestách za poznáním navždy zůstává jeho srdci nejmilejší především Praha, kde studenty seznamoval s nejdůležitějšími místy české historie nejčastěji; rád vzpomíná i na výpravy do expozice těžby zlata muzea v Jílovém u Prahy nebo do mladoboleslavské automobilky.

Než se stal recepčním pracovníkem (oficiální název funkce) na UK, působil coby ostraha v Klementinu. Když z bezpečnostní agentury odešel, vypadalo to na pozvolný odchod do důchodu, který si plánoval postupně zaplnit aktivitami ze všech nejoblíbenějších: četbou, turistikou, návštěvami výstav a ZOO, procházkami Průhonickým parkem a sledováním sportovních přenosů. Ale vše v roce 2013 zhatila nabídka...

„Práce pro univerzitu mi do života přinesla tolik zajímavých momentů a výjimečných osobností, stěží bych je jinak potkal. Byli mezi nimi skvělí vědci, významní politici i úspěšní sportovci, naši i zahraniční,“ konstatuje Josef Florián a jako důkaz hned přihodí jednu ze vzpomínek na neběžné setkání s velvyslancem Egypta, který do Karolina dorazil tak říkajíc na blind v předsilvestrovském čase. Pan Florián se prostě zhostil role průvodce a historickými prostorami provedl velvyslancovu rodinu i doprovod z ambasády.

Kdyby to prý někdo uměl zařídit, úplně ze všeho nejvíc by si Josef Florián přál, aby na Univerzitu Karlovu zavítal Jules Verne, muž, jehož vize dávno předčily dobu, ve které žil. Zřejmě už nepřijde. I tak je rád, když se může pozdravit třeba s prorektorkou Lenkou Rovní, profesorkami Helenou Illnerovou, Ivanou Čornejovou, Vladimírou Dvořákovou nebo Alicí Němcovou Tejkalovou, což jsou jeho ženské oblíbenkyně (samozřejmě spolu s manželkou Janou, středoškolskou učitelkou ekonomiky). „Skláním se před nimi a obdivuji, jak se dokázaly vyprofilovat v úspěšné ženy a vědkyně s významným postavením ve společnosti, a přitom zůstaly úplně normální,“ přiznává muž z recepcce.